

selig Skiften. Overført paa vore Forhold vil jeg anvende dette Ord og sige, at det Spørgsmaal, der i Fremtiden er det afgørende for Danmark, er ikke det Spørgsmaal, som den Politik giver Udtryk for, der beklager, at vi ikke paa et tidligere Tidspunkt har søgt at opnaa denne Grænsegaranti — det er i nogen Grad Krigen fra i Gaar —, men det afgørende ligger paa et helt andet Omraade, det ligger i Danmarks Stilling som Østersømagt og i hele Østersøpolitikens Udvikling. Naar man betænker, at der i Rusland ved et sovjetrussisk Dekret er gennemført almindelig tvungen 3-aarig Værnepligt for Infanteriet og helt op til 5-aarig Værnepligt for Specialvaabnene, naar man betænker, at der er vedtaget et stort Rekonstruktionsprogram for Østersøflaadens Genrejsning, naar man tænker paa den Aktivitet, som fra sovjetrussisk Side er udfoldet i Østersøen i Sommer, naar man tænker paa de utrolige Forestillinger, som ledende russiske Blade har kolporteret vedrørende Forholdene angaaende Drogdens Uddybning o. s. v. — ja, vi kan sige utrolige, for de har jo intet med Virkeligheden at gøre, men de er i sig selv en Virkelighed, for saa vidt som de jo afspejler den udenrigspolitiske Opfattelse i ledende Kredse i det paagældende Land; derved bliver de en Virkelighed, hvor forkert end Bedømmelsen af selve Realiteten maatte være —, alle disse Forhold, den Mistænksomhed, med hvilken hele Englands Politik følges, den aabenlyse Uvillie — for ikke at bruge meget stærkere Ord —, som den russiske Udenrigsledelse Gang paa Gang lader komme til Udtryk i saa Henseende, er tydelige Vidnesbyrd om, hvor i Virkeligheden det for vor udenrigspolitiske Stilling i Nutiden afgørende storpolitiske Modsetningsforhold er at søge. Og ingen kan i Øjeblikket overse, om ikke Locarno-Konferencens Akter gennem den økonomiske Tilnærmelse mellem Frankrig og Tyskland, som de i nøjagtig Fortsættelse af den Briand—Loucheurske Politik vil have til Følge, i det lange Løb vil kunne føre til Resultater, som man heller ikke fra Storbritanniens Side vil anse for ønskelige og endnu mindre har attraaet ved sin ivrige Medvirken til den Ordning, der nu er opnaet. Navne som Loucheur og Rathenau og Forsøget paa at samle den tyske Kulindustri til Samvirken med den franske Jern-, Ert- og Malmindustri er i saa Henseende betegnende. Men en meget intim Tilnærmelse paa dette Omraade vil med Lethed kunne føre til Følgevirkninger for England, som maa være i højeste Grad vanskelige og beklagelige for dette Land.

Naar man fra forskellige Sider her i Landet saa stærkt har peget paa Nødvendigheden for Danmark af at faa Andel i den Sikkerhed, der nu etableres i Europa, Ønskeligheden af at opnaa en øget Garanti for den sønderjydske Grænse, skal jeg endnu kun sige dette, at man maa jo forstaa den tyske Beredvillighed til Afslutning af Voldgiftstraktater med alle Tysklands Naboer, som Tyskland gav Udtryk for i sin Henvendelse af 9. Februar i Aar til den daværende franske Ministerpræsident, man maa jo forstaa den saaledes, som ogsaa Ordene siger, som gældende alle Tysklands Naboer, altsaa ogsaa Holland og vort Land, og saa vidt jeg ved, er der ogsaa fra tysk Side overfor Danmark yttret Beredvillighed til at indtræde i saadanne Voldgiftsforhandlinger. Jeg vilde hilse med Glæde, om den højtærede Udenrigsminister, naar han senere faar Lejlighed til at tage Ordet, her kunde fremsætte en Udtalelse om, at Voldgiftsforhandlinger med Tyskland snart kan ventes at blive optaget, nu da vi kan overse Resultaterne af selve Locarno-Konferencen, nu da vi har Aktstykkerne og den Voldgiftstraktattype, som her er sluttet med baade Belgien og Frankrig paa den ene Side og Tseckoslovakiet og Polen paa den anden Side, hvilke 4 Voldgiftstraktater i alt væsentligt er overensstemmende med hinanden. At man fra Vestmagternes Side, i alle Tilfælde fra Frankrigs Side, ogsaa har været opmærksom paa, at Danmark hørte med ind i dette System, ses jo tydeligt af den franske Blaabog, der offentliggjordes, indeholdende Noteskiftet mellem Briand og Chamberlain før Afsendelsen af den første franske Note til Tyskland den 16. Juni i Aar. Naar man imidlertid, som Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Rode og ogsaa forskellige Presseudtalelser syntes at tyde paa, venter, at nu vil man meget hurtigt kunne skride til en endog vidtgaaende Rustningsbegrænsning, saa er der for det første, som jeg har sagt, det russiske Forhold, som spiller en afgørende Rolle. Der er endvidere for mange Lande, Stormagterne, Kolonipolitikken, som er af fuldkommen afgørende Betydning — det har vel nys Marokko-Begivenhederne vist. Men jeg ønsker ogsaa at sige, at for et lille Land som Belgien er det ikke uinteressant at læse de allernyeste Udtalelser, som findes i den ledende Artikel i det sidste Nummer af „Le Temps“, der er kommet hertil, en ledende Artikel, der ganske tydeligt, hvad der ogsaa fremgaar af Sammenhængen, viser hen til selve den nuværende belgiske socialistiske Udenrigsminister. Der siges deri, at for øvrigt er man